

SDP

Suomen Työväenpuolue syntyi vuonna 1899, aikana, jolloin työläisten olot todella kaipasivat kohennusta. Alkuaikojen kuumia aiheita olivat kahdeksantuntinen työpäivä ja torpparikysymys. Torppareiden, eli vuokraviljelijöiden, etujen kohentamisesta syntynyttä ristiriitaa pidetään jopa yhtenä sisällissodan syyntymisen syynä.

Työväenpuolue otti itselleen hienomman nimen ja ylevämman ohjelman jo vuonna 1903 Forssan puoluekokouksessa. Suomen Sosialidemokraattinen Puolue syleilee kaikkia, ei vain työläisiä. Yhteiskunnassa vallitseva vapaus, tasa-arvo ja epäitsekkyys ovat demareiden ohjenuoria, teoriassa.

Ylevien aatteiden demareilla oli loistavan alun jälkeen heti käsissään yksi suuri ongelma. Parantaessaan vähäosaisten asemaa se nosti keskiluokan elintasoja niin, etteivät nämä enää tunteneet kuuluvansa työväenluokkaan. Kun paperikonetta nojatuolista käsin vahtaava duunari voi sijoittaa bonuksensa pörssiin ja mersuun, hän alkaa tuntea ruiskukan tuoksun sieraimissaan.

Onnistunut demaripolitiikka näkyy pitkässä juoksussa puolueen alentuneena kannatuksena. Bemarkin omistaja on hyvin harvoin demari, ellei kyseessä ole puolueen johtopaikoilla viihtyvä puoluejyrä.

Yhteiskunnan, tai ylipäätään minkään muutoksen havainnointi ei ole demareiden vahvuus. Kun tehtaan työntekijät ovat joko erikoistuneet kovapalkkaisiksi ammattilaisiksi tai lähetetty kilometritehtaalle, ei demarijohto oikein tiedä, ketä pitäisi edustaa. Vähäosaiset duunarit ovat kadonneet sieltä, mihin puolueen harittava katse yhä kohdistuu.

Myös puolueen johtoportaan katu-uskottavuus heittää lähinnä hilpeyttä. Aamuyöstä rekka-auton rattiin kapuavan asuntovelkaisen ammattikuskin on vaikea uskoa, kuinka demaripoliitikko, jonka isä on ollut Suomen Pankin pääjohtaja, pääministeri ja suurlähettiläs, osaisi kuvitella millaista on tehdä oikeaa työtä. Kun puolueen johtoportaaseen kuuluu joukko henkilöitä, jotka eivät tiedä miltä nälkä ja lapionkahva tuntuvat, on työväen edustamisesta puhuminen lähinnä mustaa huumoria.

Mutta ei hätää. Demarit halusivat uudistua ja suorittivat kesällä puolueen johdossa nuorennusleikkauksen. Puolueohjelmaan kirjattu yhteisen edun asettaminen itsekkyyden edelle toteutui hienosti puheenjohtajavaijassa, jossa virkeä 62-vuotias ehdokas halusi asettua nuorennusleikkauksen keulahahmoksi. Ehkä tähän paradoksiin sisältyy jotakin demarihumoria, jota en kykene ymmärtämään?

Juha-Pekka Koskinen
kirjailija, vaaliveteraani

Politiikan paradokseja:

4.10. Kokoomus
8.10. Vasemmistoliitto

11.10. Vihreät
15.10. Kristillisdemokraatit

Onnistunut demaripolitiikka näkyy pitkässä juoksussa puolueen alentuneena kannatuksena. Bemarkin omistaja on hyvin harvoin demari, ellei kyseessä ole johtopaikoilla viihtyvä puoluejyrä.